

Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindeligt. (Ef. 40, 8.)

Det tredje Bud.

III.

Vader os give Aft paa hverandre, saa vi oplammer hverandre til Kærlighed og gode Gjerninger og ikke forlade vor egen Forsamling som nogle have for Skit, men formane hverandre. 1. Kor. 10, 24-25.

Det var ikke vor Hensigt at skrive mere angaaende det tredje Bud; men det paatrænger sig med stædte større Skyld, at vi bør have en Betragtning om Guds tjeneste og Søndagsfølelse med.

Nogen bestemt Ordning eller Form for Guds tjeneste om Søndagen finder vi ikke i det nye Testamente. Hvad finder vi da i den Retning?

Jo, først finder vi, at Jesus selv efter den gamle Paats Gudsfølelse fik sig i Synagogen paa Sabbatene og lærte Folk der. Se Mt. 1, 21 og lærlig Luk. 4, 31: „Og han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og lærte dem paa Sabbatene.“ Jnl. Kap. 4, 16.

Og hans Disciple fulgte Eksemplet; Mt. 9, 18, 4 læser vi om Paulus: „Men han holdt Samtaler i Synagogen hver Sabbat og overbeviste baade Jøder og Grækere.“ Jnl. 17, 2.

Og at det var hver Sabbat, Jøderne kom sammen i Synagogen for der i Fællesskab at høre Guds Ord, det fremgaar tydeligt af Mt. 9, 15, 21: „Moses har fra gammel Tid i hver By Rensestener, som prædikede ham, idet han oplæste hver Sabbat i Synagogen.“

Altsaa — baade Herren og hans Disciple bemærkede sig af Jødernes ugentlige Svilede til hellige, gudstjenstlige Sammenkomster.

Dermed lagges vi Mærke til, hvad der siges i Ap. 2, 42, 46. Vers, at de troende i Jerusalem holdt fast ved Apostlenes Lære og Samfundet, Brøds Brødsels og Bønnerne, og at de hver Dag vedholdende og endrægtigt kom i Helligdommen og brød Brødet hjemme.

Denne sidste knytter sig ikke særlig til Sabbaten og end mindre til Søndagen, men det viser til Gengæld, hvor rigt de første Kristnes Liv var paa gudstjenstlige Sammenkomster og Undervisning i Guds Ord.

Og saa møder vi det Ord af Hebraebrevets Forfatter, som er anført oven over. Dr. Stat Rørham bemærker dertil: „Dette er sikkerlig at forstaa om, at de mente at have nok i at deltage i den jødiske Tæmpeltjeneste (Ap. 2, 46; 21, 20ff) og derfor ikke brød sig om den kristne Menigheds Forsamlinger i Husene, hvor de troende dog netop havde Lejlighed til at formane hverandre.“

Ordet, som her er oversat med „Forsamling“, betyder nærmest det at komme sammen eller Sammenkomst; det viser altsaa, at de Kristne havde egne Sammenkomster, og de formanes til ikke at forsamle eller at holde sig fra disse.

Det siger intet om Dagen, paa hvilken disse Sammenkomster fandt Sted; men vi paanvise sig, at de Kristne allerede var begyndt at komme sammen den første Dag i Ugen. Vi skal her videre anføre, hvad Justin Martyr (i. 165 e. Kr.) siger:

„Paa den Dag, som kaldes Søndag, families alle de, som bor i Byer eller paa Landet, paa eet Sted, og Apostlenes Memoirer (Evangelierne og Brevene?) eller Profeternes Skrifter læses, saa længe Liden tillader. . . Søndag er Dagen, paa hvilken vi alle holder vor almindelige Sammenkomst, fordi det er den første Dag, paa hvilken Gud, efter at han havde forandret Mørket og Materien, skabte Verden; og Jesus, vor Frelser, opstod samme Dag fra de døde.“

Saa endnu et Ord af Paulus: „Rad Kristi Ord hos rigeligt iblandt eder, saa I med al Viddom lære og paamine hverandre med Salmer, Psalmer og aandelige Viser, idet I songe med Iude i eders Hjertier for Gud.“ (Kol. 3, 16).

At det anførte fremgaar klart paa den ene Side, at der i den apostoliske eller første kristne Tid ikke lagdes særlig Vægt paa Guds tjenestens Form, heller ikke paa Dagen, og paa den anden Side, at man fandt det nødvendigt at komme ofte sammen til fælles Guds og Betragtning af Guds Ord.

Ven og Hjælpelse af den hellige Nader, og ligesaa viser det sig, at uagtet der intet Lovbud forelæs derom, blev det snart almindeligt at holde Menighedens fælles gudstjenstlige Sammenkomster om Søndagen.

Det samme gælder endnu. Der foreligger intet Bud hverken fra Herren selv eller hans Apostle angaaende Kristnes offentlige Guds-tjeneste om Søndagen. Men vi har den ældgamle kristne Svilede, Søndagen, som en underlig Ikon Guds Gave, og vi gør vel i at anvende det gamle Bud paa den — som den i Gu at du holder den hellig, og i at tage den nytestamentlige Formaning til Hjerte — bliv ikke borte fra eders egne Sammenkomster!

Og uden at kritisere andre Kirkesamfund vil vi sige og hævde, at vi intet Steds finder en Skønnere eller rigere Form for Guds tjeneste end i vor Lutheriske Kirke; der er ikke overdreven Ceremonitjeneste eller Ritualisme, og den modtagne Herlighed udgaaes ogsaa.

Vor gudstjenstlige Form leder, særlig ved de første Evangelie-Guileter og Lektie-Lektier til en rig og ærlig og Betragtning af Guds Ord, hvad der ved Siden af Menighedsfjængen er Søndagslægen i den almindelige Gudstjeneste.

De formulerede Bønner, som giver den enkelte Lejlighed til at bede med, har ogsaa sin Betydning, ligesaa den dobbelte Betydning, (den apostoliske og den aronitiske). Administrationen af Taab og Naderne i vor Lutheriske Kirke er ligeledes særdeles skøn.

Stulde vi kritisere noget ved vore offentlige Sammenkomster, saa vilde det blive, at Præsten som Regel er alt for meget luttet i Mund, og Menigheden for meget luttet i Hjerter. Det, som Hebraebrevets Forfatter siger, „men formaner hverandre“ kendes altsaa lidt, ligesaa det „i al Viddom at tillate hverandre med Salmer, Lovsange og aandelige Viser.“ Aandelige Visninger kendes for lidt.

Saa var det Søndagsfølelse. Under vore Forhold maa dens Gjerning regnes med til Svileadagens Hellighedsfølelse.

Det er et stort Privilegium, Stats- og Folkekirke mdrer, at de har Religionsundervisning i Hverdagsskolen, saa Børnenes Søndags-sammenkomster kan gøres til Hverdagsgudstjeneste.

Men — der fordes kun af Guds-holdere, at de findes tro, altsaa af os i den Henseende, at vi findes tro i Benyttelsen af den Anledning, vi har.

Vi kan ikke undvære Undervisningen i vore Børns Søndags-sammenkomster. Hovedsagen er, at de ikke lægges paa Kristelig Kundskabs Meddelelse. Men — vel at mærke — den kan da ogsaa rigtig godt forliges med at paavirke Børnenes Hjertier; ja, dersom kristelig Kundskab og Oplysning meddeles i den rette Maad, saa bliver den et kraftigt Midde til at paavirke Børnenes Hjertier.

Hovedsagen er og bliver angaaende baade Gudstjenesten og Søndagsfølelsen, baade voksne og Børns Søndags-sammenkomster, at de bliver benyttet.

Det var en slem Skit i Apostlenes Tid, at nogle forlod eller blev borte fra deres egne Forsamlinger eller Sammenkomster, og det er det ogsaa i vor Tid. Det er en slem Skit, at lade Børn forsømme Søndagsfølelsen.

Derimod er der Betsignelse i det modtagne, i rigeligt at benytte Svileadagen til Sjælens Næring og Vækst.

fig i Amerika fra 1876 til 1912. Derhjemme har han gitt de sidste 2 Aar og 3 Maaned. Han var sig og haag i længere Tid efter to Operationer, men blev kærligt plejet af sin Hustru.

Begravelsen fandt Sted paa Graabrødre Kirkegaard, Nostside, d. 1. August Kl. 1½. Skapellet ved den smukt blomsterrigtede Kiste talte først Pastor Plum, Præst ved Domkirken, hjerteligt over 1. Tim. 3, 13: „Thi de, som tjene vel i Menigheden, de bane sig selv en god Vej og erbyrde sig for Frimodighed i Troen paa Kristus Jesus“, horefter undertegnede (altsaa Pastor Lind) bragte en Giften og Tak fra Amerika til den færdige Frelser ved Ordet Joh. 16, 33: „Dette har jeg talet til eder, paa det I skulle have Fred i mig. I Verden skulle I have Trængsel, men værer frimodige, jeg har overvundet Verden.“

Ved Graven bragte Pastor Hansen fra St. Jørgensbjerg Menighed en hjertelig Tak for Arbejdet her hjemme.

I Skapellet blev følgende Salmer sunget: „Jeg lever og ved hvor længe fuldtroet“, „Tænk, naar engang den Taage er forblunden“ — og „Fred til Gud for bittert Savn“, ved Graven: „Kraft stod op af Døde.“

Saa langt Brevet. Farvel Past. B. Pedersen, og Tak for dit Arbejde ogsaa gennem „Kirkebladet“, hvis Medafstør du var i en Mærker.

II.

D. 23. Juli d. A. døde Pastor Frederik Christian Jensen Miller i Seattle, Wash. Han blev begravet d. 25. Juli i St. Aføde var født d. 9. Maj 1844 i Staarnup paa Jnn. Han var Seminarist fra Danmark — formodentlig fra Staarnup Seminarium. Han studerede ogsaa ved det „Seborg-Mermerke Institut“. I 1861 kom han til Amerika og blev en Tid Sulealer hos den danske Præst C. V. Clausen, St. Ansgar, Joma. Derfra kom han paa Augustburg Seminarium, hvorfra han blev gradueret i 1883 og blev samme Aar ordineret af Past. Sonne. Sam virkede meget mellem Skandinaver i Sherburn og Morrison Countier, Minn.

Paa Grund af frugtelig Guldbrud forlod Pastor Miller med sin Familie Minnesota og rejste i 1897 Vest paa, hvor han har boet siden. I de første Aar derude, søede han noget Missionsarbejde, men maatte opgave det, da hans Hone blev meget daarligere; en Tid var han næsten blind. Synet blev dog bedre, saa han i sine sidste Aar kunde baade læse og skrive.

Den 3. Sept. 1874 blev afdøde gitt med sin efterlevende Hustru, der er født i Tellemarken i Norge, og kom til Amerika som Haarigt Barn. De havde i deres Hægtelst 10 Børn, hvoraf det yngste er 14 Aar.

Past. Miller, der oprindeligt var Præst i den nord-danske Konfession, var ikke med at danne Kirkesamfundet 1884, men blev optaget i det senere. Han tilhørte den for Kirke fra dens Hvidhedsfølelse. Han var en kærlig Mand, men noget tilbageholdende. Undertegnede har kun været sammen med ham ved et Distriktsmøde i Albert Lea 1889. Der afslagde han følgende Bekendelse, som senere var offentliggjort i Kirkebladet:

„Jeg har intet sagt indtil nu, og Grundten dertil er, at min Mund har været stoppet“, som der har været talt om. Jeg har søt og kendt mig skyldig for Gud; nu hviler jeg i Kroen ved min Frelseres Bryll. Der var Kamp i min Sjæl, om jeg skulde tie eller tale; men da Lød det: „Vælg i Dag, hvilken Gud, du vil tjene!“ Jeg vil tjene Jesus nu og maa derfor sige, at jeg ikke hidtil har haft Fred med Gud. Det er jo et Særlyd, at en gammel Præst betender det; men jeg blev oprindere og troede, at jeg var en skriften og gif faaledes ud i Arbejdet. Jeg havde set et lille Naagdeglimt, men greb ikke Frelsen. Jeg har levet med Trængt i min Sjæl og intet Guds Barn været. Ved et Møde i W. vorte Herrens Mand ved mit Hjerte; men jeg gled atter ned i Bantroens Strøm. Jeg kom herud, at hans Begrebelse bliver omalt, vil jeg offentliggøre følgende Brev fra Pastor And. S. Lind, forberende Præst herovre. Han skriver:

„Kære Past. J. M. Hansen! Broder i Herren. Guds Frelser. Kærligt vil jeg meddele, at vor gamle Pastor Jens Pedersen døde i sit Hjem i Nostside (Dato ikke opgaet) 78 Aar gammel. Han blev født d. 21. Sept. 1838 og opholdt

sig tjene ham, skønt jeg mærker, at Jævelen sætter en paa mig og vil have mig bort.“

Der foreligger kun saa — om nogen offentliggjorte Prædikener eller Afhandlinger af Past. Miller. Kan være, han ikke havde Lyft til at fylde med fristligt Arbejde. Men han har efterladt sig et ganske betydeligt Antal Sange, der bærer Vidnesbyrd om, at deres Forfatter sad inde med gode Evner til at skrive faadanne. Jeg skal meddele et Par af disse:

D, min Gud, hvor længe skal jeg lide, inden jeg faar mere Hjertero? D, hvor længe skal jeg laadan stridre, hvor længe skal jeg laadan stridre? Serre, hjælp mig, styrk min svage Tro!

Synden voldet mig stor Sorg og Smerte, daglig trækker den mig mere ned, dagligt gnaber den saa paa mit Hjerte, at jeg aldrig finder nogen Fred.

Wil jeg bede, saa er Satan færdig med sin Vagn og vil indbyde mig, at jeg netop nu er helt værdig til at træde frem i Vn for dig.

Dog, jeg ved jo, at jeg her paa Jorden hele Tiden søre maa den Strid; men, du Gud! som er min Frelser worden, giv mig Kraft til dig at kæmpe Tid.

Da bliv Striden ej saa haard at kæmpe, thi befejret har du Djævelens Magt; du, o Gud, kan Syndelysten dæmpe.

Satans Magt er jo dig underlagt. Derfor, Herre, vil jeg paa dig haabe, saa mig bi, min lærte Frelsermand; lad mig ej forgæves til dig raabe, kære Jesus, du jo hjælpe kan.

Stille og uset gaar Døden omkring her iblandt Menneskeorimen for at udstøse den Gjerning, han til paalagt af Herren i Himlen; Laarer og Vn, som dag ofte har Magt.

Hører han ikke, gir derpaa et Aft. Og saa i Dag er paa Vandring han her; tænkt, om han alt paa dig figer. Kan du bortrejse i levende Tro paa at din Frelser ej svigter? Kan du dig se som en Sønder i Ad.

Preft dog af Naade i Midlerens Død? Farvel, du lille, lidende Broder. Vi haaber, at du har opnaet Maalet for din Tro: Sjælens Frelsel.

Ivar Marius Hansen.

Lidt af en god Mand's Historie.

I det ansete Blad „Nordisk Missions-Tidskrift“ findes i Hæftet for August Maaned 1916 følgende om en betydningsfuld Missionær.

Jørgen Jørgensen Sverdrup, Broder til Stamfaderen af den bekendte norske Slægt, var født paa Hørs i Hjelgeland den 16. December 1732. Bæft og omvendt i sin Ungdom beslattede han — som et kald fra Gud — at gaa ud som Missionær. Efter at have afbolveret sine Universitetsstudier og Eksamener med Glans virkede han som Præst og Missionær i Grønland i 24 Aar, fra 1764 til August 1788. Hans Hustru døde i 1785. Han beslattede da at vende hjem igen. Redbrudt og svag var han da ved Overgangen til strengelse og Modgang. Han døde den 22. April 1810 som enliggjort Præst og Provst i Aalandsnes, Kristianland Stift. Ved hans trofaste, nidkære og ihærdige Arbejde, Hæftighed og rene Bændel fæstnedes Missionen og hændes dens Anseelse i Nordgrønland (Jakobs-havn). I lange Tider vedblev han at være for Grønlanderne Maalestokken for en Missionær.

Denne betydningsfulde Mand for Guds Riges Sag var altsaa født 11 Aar efter at Pastor Hans Egede kom til Grønland, og han var en af dem, der byggede videre paa den Grunddold, Gud havde brugt Hans Egede til at lægge. Hans Egede var teologisk Kandidat fra Universitetet i København, og det var altsaa saa Jørgen Jørgensen Sverdrup ogsaa. Norges unge Mand, der blev Præst, fik alle deres Oplærelse i Danmark, da Norge ikke fik nogen Universitet, før Frederik den Sjette i 1811 Alod, at et saadant oprettedes i Kristiania.

Der trænges overmaade haardt til gode Missionærer i Rangdevs rundt om i Hødningsberednen. Vid mange, mange flere unge Mand og Kvinder, end Tilføjet for Tiden er, kunde faa i Sende at lade sig oplære til Missionærer. De trænger ikke alene til Oplærelse i Teologi, men ogsaa til Oplærelse i Sjælepleje og Røgelundt for at kunne virke med størst Held ude i Hødningsberednen. M. J. Dahm.

Jyllands Heder sør og nu.

Af S. B. Hansen.

Der var maaltbevist Jøer, personlig Energi og Kærlighed til Hødelandet i det Arbejde, der skabte Hødelandskabet. Og den samme Jøer og Energi ligesom itraaler ud af det første Strift, som Selskabet udgav, „Geografiske Billeder fra Høden.“

Det skabte i vide Kredse Interesse for Jyllands Heder, som her for første Gang ret blev det store Publikum bekendt.

Vidlig og fængslede, veltalende og malende fortæller Dalgas her om sine Farter paa Høden, til Guds, til Høet og til Bogens, ikke i Høderog, men i Hødeloog med Galm i Bunden og uden Afsigt. Saaledes var det bedt paa de daværende Høedejere, der væsentlig kun var summerkellige Høedespor.

Energisk holder Dalgas ud trods nogen. Overalt overhøjer han, overalt bruger han sine Vne og sin Spade, og Resultatet bliver, at han ligesom haandgribeligt viser Hødens Betydning og Værd.

Det er Fortidens Synder, der skal raades Ved paa. Landet var bragt i Forsald ved Tidens Uforstand. Støvene var forbundne paa Grund af Misandring, og Høedejere havde bredt sig Høden skulde kæmpes, Høden var Høden. Høden skulde bringes til at vige. Og skønt dette var og maatte være Maalet, maa man ikke tro, at Dalgas fannede Blif for Hødens Hønded, fra de høstlige Høedejere ved Høderup med han Sagnet af Jyllands smukkeste og høstlige Høedejere, og han tænkte ikke uden Sorg paa, at de stulte Lyngdatter helt skulde forsoinde. Men Lyngens kraftige Garde og Hødelens gule Blomster i Forbindelse med Hødanemoments og Høepurren fortalte ham, at Jorden var stiftet til Plantning, at den tidligere havde haaret Skov.

De centrale i Hødelandskabet's Virksomhed maatte og skulde Bøplantningsføgen være. Paa den maatte Hødens Frugtbarhed i det lange Tid bygges. Men en Bøplantning gav først Udbytte efter lang Tids Forløb, om Fortrentning kunde der ikke tales i de to første Menneskealdre, og Høedejerne troede, at en Bøplantning slet ikke kunde lufkes.

Saa var det da, til at begynde med, naturligt at lade Hødelandskabet komme Høedejerne til Hjælp paa Engvandingens Omraade, saaledes at de primitive i Strømhuil kunde bringes til at forsoinde. Hvor rigtige Høedejerne end var for at benytte Vandet, var Høedejernes Lyndmasjer dem for mægtige. Her trængte de til Hjælp, for at saa de gammelguds kostbare Vandhuil af Løst af Kanaler. Her var Arbejde, der faldte paa Hødelandskabet.

Dalgas kostede sig med al sin Energi over Arbejdet, saa ogsaa Høedejerne kunde blive tagne i Brug.

Dalgas mærkelige Gøne til at vinde Høedejerne vilde sig bl. a. ved Dannelsen af de mange Interessentfællesskaber, som var nødvendige til Driften af de forskellige Engvandinganlag.

Som formaadede at skabe Enighed mellem de indbyrdes uenige. Han fik altid sin Villie, er der senere bleven sagt. Vi kunde forud have truffet Hødelandskabet om ikke at ville lade os „forenaffe“, altsaa endte det dog med, at han fik sin Krav igennem. Svad han jagde om Sagen, var altid det forstandigt, han forstod at handle om, og altsaa med det gode, tæst endda med Gemytlighe.

Sagen var, at hvad Dalgas virkede for, ikke var den hvide Jord, men de levende Mennesker, som bejbede i den og paa den. Det var deres Væbne, han vilde. Derfor skulde alt gøres godt, men ogsaa billigst muligt.

Ogsaa Mergellejerne omfattede Dalgas med Interesse.

Da det var gaaet op for Bøplantningen, at det ikke længere kunde gaa i „den gamle Skit“ med at „brænde Mosen“, at det gjaldt om at tilføre Jorden Mergel i Steden

MONTANA FARME. Farme, der vil betale for sig selv med tre Gennemsnits-Avlinger. Skriv om Oplysning. Ogsaa store og smaa Arealer for Kolonisering. Nær gode Byer og skandinaviske Settlementer. HUNTSBERGER - GIVENS COMPANY, 1½ Thrid Street South Great Falls, Montana. GODTKØB I FARMLAND. En halv Section, 16 Mile fra Glendive, 280 Acres Pløjjord, 167 Acres med Avl i denne Sæson, et godt 5 Værelsers Hus, Stald, 2 Kornlæder, Maskinhus, god Brønd og Kilde. Disse Forbedringer er værd 3,000, og Farmen er ualmindelig billig til \$21 pr. Acre. \$2000 kontant og Resten kan betales aartlig med en Del af Avlen, om ønskes. G. O. HITCHCOCK, Glendive, Montana.

NESTOS, CARROLL & HERIGSTAD, Advokater i Minot, N. Dak., tilbyder af deres eget Land en udmærket Agerbrugs- og Kreaturfarm — 640 Acres — gode Bygninger — 160 Acres under Dykning. Resten er hovedsagelig Pløjjord. Seks Mil fra Bennedit, N. Dak. Udmærket jævnt, sort Muldjord. \$25 pr. Acre — en Fjerdedel kontant. Vi har andet Land til Godtkøbspriser.

Mackinaw og Sweater Coats, Benklæder, ULDFARF. Skjorter, Undertøj, Sokker, Dame- og Børnestrømper, Uldtæpper, Automobiltæpper, Uldvælinger. Skriv efter vor Katalog med Priser og Prøver paa vore Vare. Vi kan spare Dem Penge. Vi garanterer at alle vore Vare giver fuld Tilfredsstillelse, eller vi giver Pengene tilbage. De tager ingen Chænce. Gennem 27 Aar paa det gamle Sted. Litchfield LITCHFIELD WOOLEN MILLS Minn.

Se her — I, der søger egne Hjem paa Landet! Hvis I kendte alle Sandheden om det gode Farmland, I kan købe her for \$12-\$25 pr. Acre, vilde I komme øjeblikkeligt. Det har ingen Sten, er heller ikke Skov- eller „Brush“-Land, men god, frugtbar Prærijord, lige færdig til at sætte Pløven i — samme Slags Jord som den, hvorpaa dygtige Farmere avler 20-30 Bushels Hvede, 50-60 Bu. Havre, andre Kornsorter og Havsaager, Bøer og Høns betaler sig ogsaa godt. Læste over Landet samt Kort over Montana med illustreret Beskrivelse af Agerjord i Havre-Distriktet sendes gratis efter Anmodning. Ligeledes Beretningen om Louis Larson og andre Skandinaver her, hvis I skriver efter den. Skriv til: NORTH MONTANA IMMIGRATION ASSOCIATION eller Farmers' State Bank (Dept. R.), HAVRE, (Hull Co.), MONTANA.

EN „PERFECTION“ VEDDER VINDEN. Hjemmter altid hyggeligt naar man har en PERFECTION Rigfri Oliebrænder. Sæt blot en Trædstik til, saa spreder den Varme og Velvære rundt omkring. Salges alle Vegne hos paalidelige handlende. Bedste Resultat med Perfection Olie STANDARD OIL CO. (Nebraska) OMAHA. PERFECTION PURE KEROSENE WATER.

for den lidetbetydende Afstemning. Branden havde efterladt.

Ligesom Hødelandskabet gav fri Bøplantning til Engvandinganlag, sønnede det ogsaa Mergellejerne, der foretog Børinger rundt om i Jylland og fandt mange Hundrede Mergellejere.

Og ved Hjælp af store Sporvejsanlag transporteredes den kostbare Mergel ud over de vide Flader.

Saa vel i „Geografiske Billeder“ en en Kritikkraftig Hødelandskabet's Tidskrift hævder Dalgas kraftigt, at den jødiske Høedejere havde været flovklædt. Han gar opmærksom paa de rundt omkring endnu tilstedeværende Gætræ, henvi-fer til, hvad der staar at læse i en Værnede gamle Dokumenter, og drager Slutninger fra de Tusinder af Røve i de nu stovfiske Gøne, der fortæller om, at der maa have været Skov der, idet de er sammenfattede med Skov, Lund, Busk, Ris, Stub osv. Nu var der kun Lyng og Høe. Men saa pift som Lyng og Høe er Faktorer, der var kommiten til i den historiske Tid og stadig endnu kunde brede sig, saa vist maatte de ogsaa kunne trænges tilbage.

Under disse Forhold var det naturligt, at Dalgas saa tilbidsfuldt paa Muligheden af at føre Jyllands Høedejere flovklædt. Plantningsføgen var for ham det væsentlige. Han skriver et Sted: Enganlag, Dykning, Mergelbaner, gode Transporthmidler og skiftigt Arbejde er alt af den første Betydning, og der arbejdes ogsaa trofast af Tusinder og atter Tusinder, men den Hævernu, som hele denne Virksomhed nødvendiggjort maa have, for at den ikke atter skal falde fra hinanden, det er de nye Skove.

Og Dalgas vandt ikke alene Høedejerne for Plantningsføgen; han gjorde den til en national Sag. Han begjærede hele Landet for den, saaledes at der i Plantningsføjemed, fremmede stor privat Kapital indover Bøstjylland.

Og i dette Spor, der havde vidt Zigt, er der arbejdet videre af Dalgas Efterfølgere. Hans store Tanker og store Maal lever stadig i hans Selskab. Det har uddelt sin Rødsomhed fra Jylland til hele Bølandet og ikke skønt at tage me De-gaver op. Det har plantet og marg-let, afoandert og uddæmnet, skabt Eng og udbudt Møser i stadig voksende Udstrækning til Gavn og Bøffælselse for hele Landet, og færlig i Jylland har det skabt Bøstjylland og Gygge i vide Kredse.

Denne Plantningsvirksomhed her har dannet ligesom den fællesde Kamme om hele dets øvrige Virksomhed. Som det rigt og udholdende har vidt at skabe en almindelig Tro paa, at der kunde vokse Træer paa de jødiske Høede, saaledes vil det nu sejt og udholdende vise, at disse Træer er bleune og stadig kan blive til levedygtige Skove.

Svad der nu skal udrettes, er af nok saa stor national Bøttning, som haad der skiftet er udrettet, og derfor vil Hødelandskabet følges med gode Kniiser ogsaa paa denne Side Høllanten.

Hvorfor kommer der ikke mere ud af Menighedens Arbejde?

(Kr. Døgl. Jndend af Past. J. Knudsen.)

Ved S. P. M. A. Aarskonference afsluttede Rektor Conrad Hansen Mødet med følgende „Betragtning over Salem 115, 1.

Det er et Svørgsmaal, som de, der arbejder i Guds Rige, ofte maa stille: Hvorfor kommer der ikke mere ud af Menighedens Arbejde? Lad os saa fast, at det ikke er Arbejdets Herre, som fejlen ligger hos. Det er heller ikke de færlig bankfælsede Alder, som er Skyld i, at Arbejdet bærer saa ringe Frugt, for Guds Magt er til alle Tider større end Satans.

Det er et Svørgsmaal, som de, der arbejder i Guds Rige, ofte maa stille: Hvorfor kommer der ikke mere ud af Menighedens Arbejde? Lad os saa fast, at det ikke er Arbejdets Herre, som fejlen ligger hos. Det er heller ikke de færlig bankfælsede Alder, som er Skyld i, at Arbejdet bærer saa ringe Frugt, for Guds Magt er til alle Tider større end Satans.